

Anul 63

Seria II-a

Nr. 671

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri

2 noiembrie 1960

8 pagini

15 bani

Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la Plenara C.C. al P.M.R. a fost primită cu entuziasm și interes de țărânlămea noastră munc-

toare. Oamenii au luat cunoștință cu adîncă mulțumire de realizările noastre prezente, de luminoasele proiecte de viitor.

În fotografie: colectivștii din comuna Adu-nașii-Copăcenii, regiunea București, strînși în jurul comunistului Ieremia Marin, ascultă cu interes textul expunerii.

SPRE NOI SUCCESE în dezvoltarea economiei noastre naționale

Oamenii muncii de pe întreg cuprinsul patriei noastre au luat cunoștință, cu o profundă satisfacție de expunerea făcută de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în cadrul recentei plenare largite a C.C. al P.M.R. cu privire la proiectul planului de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1961.

Datele și cifrele prezentate de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în expunerea făcută, subliniază încă o dată cu tărie faptul că țara noastră devine din an în an tot mai bogată și mai înfloritoare, cu o economie vișoasă, care se dezvoltă în ritm intens, ceea ce permite o continuă ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Trecînd în revistă însemnatele succese obținute de poporul muncitor, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej scoate în evidență faptul că în acest an producția industrială va crește comparativ cu 1959 cu circa 15,5 la sută față de 14 la sută, cît a fost prevăzută, realizîndu-se creșteri însemnate în toate ramurile industriale și îndeosebi în ramurile hotă-

ritoare pentru industrializarea socialistă a țării: industria construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor, industria siderurgică și cea a energiei electrice și termice. În acest an vor intra în producție 17 întreprinderi noi și vor fi dezvoltate și reutilitate 82 de uzine și fabrici. Traducînd în viață angajamentele luate în entuziasta întrecere socialistă, oamenii muncii din industrie au dat peste plan în primele 10 luni o producție în valoare de peste 1,6 miliarde lei. Pînă la 1 septembrie a.c. s-au realizat peste prevederile planului economiei în sumă de peste 1 miliard lei și beneficii de aproape 300 milioane lei. Numai sporul la producția de oțel obținut anul acesta — cu 370.000 tone mai mult decît în 1959 — depășește cu mult producția de oțel a țării realizată în 1938. A sporit, pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele, producția bunurilor de larg consum, fapt ce a determinat ca în acest an aprovizionarea oamenilor muncii să fie simțitor îmbunătățită.

Creșterea puternică a industriei mijloacelor de producție a permis, de asemenea, lărgirea în continuare a

bazei tehnico-materiale a agriculturii noastre socialiste. Producția agricolă obținută pe 1960, asigură toate nevoile de consum ale economiei naționale și creșterea rezervelor statului. În acest an contribuția sectorului socialist din agricultură la formarea fondului central de cereale a fost de 85 la sută.

De asemenea, o dezvoltare susținută a cunoscut în țara noastră sectorul zootehnic. De pildă, în primele luni ale acestui an numărul vacilor de lapte a crescut în gospodăriile agricole de stat cu circa 21.000 de capete, iar în gospodăriile agricole colective cu peste 100.000. În același timp a sporit contribuția sectorului socialist din agricultură la formarea fondului de stat la carne, lapte, lînă. În 1960 gospodăriile agricole de stat au dat la fondul de stat 1.600.000 hectolitri de lapte, cu 600.000 hectolitri mai mult decît în 1959, iar gospodăriile agricole colective, pînă la 1 octombrie 1960 au livrat 1.100.000 hectolitri de lapte, adică de peste două ori mai mult decît în întreg anul 1959.

Pe temelia puternică a avîntului întregit economiei a crescut în conti-

nuare nivelul de trai al populației de la orașe și sate; puterea de cumpărare a populației a crescut cu circa 2 miliarde lei anual; s-au intensificat construcțiile de locuințe, în acest an dîndu-se în folosință oamenilor muncii peste 30.000 apartamente, — aproximativ cu 35 la sută mai multe decît în anul trecut.

Bilanțul însuflețitor al realizărilor obținute în primul an al șesenalului constituie o dovadă grăitoare a entuziasmului cu care oamenii muncii luptă să traducă în viață mărețele sarcini trasate de cel de al treilea Congres al P.M.R. Oamenii muncii sînt conștienți de faptul că drumul pe care-l conduce partidul este drumul fericirii și al bunăstării. Sarcinile planului de stat pe 1961, aprobate de plenara largită a C.C. al P.M.R. prevăd concentrarea tuturor eforturilor pentru continuarea în ritm susținut a industrializării socialiste, creșterea mai departe a producției agricole vegetale și animale

(Continuare în pag. a 3-a)

Pregătiri pentru ACTIVITATEA CULTURALĂ de IARNĂ

Aspecte
DIN RAIONUL
MEDGIDIA

Acest frumos cămin din Satu Nou este unul din cele șase cămine construite de curând în raionul Medgidia.

REPERTORIUL PE STAGIUNE

Ce piesă să punem în scenă luna viitoare? Ce cîntec să mai învățăm azi? — iată întrebări pe care nu le veți mai auzi rostite de instructorii artistici de pe valea Cara-Su. Nu pentru că nu i-ar preocupa asemenea probleme, ci pentru faptul că în aceste zile de toamnă se alcătuiește repertoriul pentru o întreagă stagiune la teatru, cor, dansuri, iar în ceea ce privește brigada artistică de agitație, se fixează numai tematica viitoarelor programe.

Care este avantajul pe care-l prezintă un repertoriu pe stagiune? Există în primul rînd posibilitatea ca programele artistice să fie variate ca formă și bogate în conținut. Activiștii culturali nu mai lucrează la întimplare punînd în scenă ce piesă găsec sau cîntînd partitura pentru cor care cade în mina dirijorului. Știînd precis ce au de făcut, instructorii se pot îngriji din timp de procurarea materialului necesar. De asemenea, la teatru sau la dansuri se pot face repetiții paralele cu două echipe.

Repertoriul pe stagiune al căminului cultural din satul Seimenii Mici, cuprinde piesele de teatru „O să fie nuntă mare” și „Neamul Huțulanilor”, cinci cîntece pe care le vor învăța coriștii, patru dansuri și programe de brigadă artistică de agitație care să trateze problema dezvoltării economice-organizatorice a gospodăriei colective și a înfrumusețării satului.

Căminul din Seimenii Mari (centrul comunei) a prevăzut în planul de activitate pentru perioada de iarnă, mărirea corului la peste 100 de persoane. Asemenea coruri mari, puternice cu care comuna să se poată mindri, vor mai lua ființă la Cochirleni, Rasova, Tîrgușor, Valu Traian și Mihail Kogălniceanu. Această acțiune va fi fără îndoială încununată de succes pentru că se bucură de sprijinul sfaturilor populare și al gospodăriilor colective.

Activitatea artistică, stimulată de ștăfetele culturale, se va dezvolta în aceste luni cuprinzînd mase tot mai largi de colectivități.

Vitrina aflată în fața sfatului popular din comuna Seimenii Mari este folosită pentru a recomanda cititorilor cele mai noi cărți sosite la bibliotecă

DE DRAGUL REPETIȚIILOR

Aproape că nu e seară în care la Cuza Vodă să nu fie repetiție. Ion Albu, directorul căminului și instructorii echipei artistice se ocupă cu mobilizarea. Unde-i găsec pe tineri, pe uliță, ocașă, la colectivă le mai amintesc:

— Vasile, nu uita: disează vii la cor.

— Mario, miine, repetiție la dansuri.

— Leano, ai grijă că joii repetăm programul de brigadă.

Și camenii vin, repetițiile au loc, iar directorul Albu este multumit.

Intr-o zi, sosi la Cuza-Vodă un inspector de la raion.

— Cum mai merge activitatea culturală, tovarășe director?

— Merge strună!

— Corul?

— Repetă.

— Brigada artistică de agitație?

— Repetă.

— Echipa de dansuri?

— Repetă și ea — răspunde Ion Albu fericit că formațiile artistice activează.

— Dar un spectacol artistic, cînd ați dat aici în sat?

Pauză Răspunsul nu mai vine la fel de prompt.

— Păi, să vedeți. Noi... știți... cu repetițiile. Spectacolul... deh!

Facem atîtea repetiții încît nu mai avem timp și de spectacole.

Infr-adevăr, la Cuza-Vodă sâtenii nu au mai asistat la o manifestare artistică de la 23 August. Echipele repetă. Dar pentru ce? Pentru cine? Repetă de dragul repetițiilor. Și asta pentru că directorul căminului a uitat un „amănunt” — spectacolul — care constituie de altfel sensul întregii activități artistice.

EPIGRAME

În satul Sibioara s-au pus în urmă cu doi ani temelii unui cămin cultural și apoi lucrările au fost lăsate baltă.

Vezi temelie-n fața ta
Și poți pe dată constata
Pe temelie asta mare
Se-nalță multă... nepăsare!

*

Căminul cultural din comuna Castelu, deși de curînd dat în folosință, are zugrăveala deteriorată.

Din afară rumen pare,
Înăuntru-i cam cojit,
Epigrama nu-i prea „tare”
Dar căminu-i ne-ngrijit.

PLAN DE PERSPECTIVĂ

Nu a fost greu să legăm o discuție despre muncă culturală la sate cu tovarășul Constantin Crețan, vicepreședintele sfatului popular raional Medgidia, dat fiindcă aceasta este una din preocupările de seamă ale comitetului executiv.

Prima întrebare s-a referit la planul de muncă pe timpul iernii.

— Nu avem un plan numai pentru perioada de iarnă — spune tovarășul Crețan, avem plan pe un an: octombrie 1960 — octombrie 1961. Dezvoltarea economică, colectivizarea în întregime a agriculturii raionului nostru, ne dau posibilitatea să privim mai departe, să făurim planuri de lungă durată, care să constituie o etapă în ridicarea nivelului cultural al sâtenilor. Asemenea planuri există atît la raion cît și la comune. Noi ne-am străduit ca planul raional să fie cît mai bine alcătuit, știînd că el va servi drept model sfaturilor populare comunale și va constitui astfel baza întregii munci culturale ce se va desfășura în raionul nostru. Acest plan va fi defalcat pe trimestre: O atenție specială se dă planului de muncă pentru lunile de iarnă. Este cunoscut faptul că în această perioadă, țărani muncitori au mai mult timp liber și pot participa în număr mare la activitatea culturală. Iarna se desfășoară cursurile cercurilor agrotehnice și de cultură generală, care îmbogățesc cunoștințele sâtenilor și îi ajută să obțină recolte tot mai bogate.

Obiectivele muncii culturale în această perioadă vor fi: popularizarea Directivelor celui de-al III-lea Congres al partidului, dezvoltarea economic-organizatorică a gospodăriilor agricole colective și mobilizarea maselor la acțiunile de gospodărire și înfrumusețare a satelor.

Am căutat să aflăm apoi care sînt mijloacele, formele prin care activitatea culturală va împlini aceste obiective.

— Pînă acum, în raionul nostru s-a obținut o bună experiență în folosirea unor metode de muncă. În iarna aceasta vom căuta să le perfecționăm. Astfel, ștăfetele culturale care s-au desfășurat în cîntecul lui 23 August, iar acum în cîntecul zilei de 7 Noiembrie, se vor permanentiza. Desfășurîndu-se de fiecare dată pe noi trasee, ștăfetele vor prilejui valoroase schimburi de experiență între echipele artistice. De asemenea, brigăzile științifice — trei ale casei de cultură din Medgidia și două ale casei de cultură din Cerna Vodă — se vor deplasa cel puțin o dată pe lună la sate.

Pentru a exista continuitate în munca brigăzilor s-a repartizat fiecareia un număr de comune în care își va desfășura activitatea de propagandă științifică.

— Ce alte forme experimentate cu succes în raionul Medgidia se vor extinde?

— Cursurile pentru educarea cetățenească și sanitară. Vor fi cursuri la care se vor da sfaturi pentru gospodine, pentru mame și cursuri de educație sanitară. În colaborare cu filiala S.R.S.C. se vor înființa la sate 42 de lectorate pentru părinți.

După cum se vede, din aceste cîteva exemple, viața culturală va oferi colectivităților, în lunile de iarnă, un bun prilej de îmbogățire a cunoștințelor. Planul anual al raionului a fost alcătuit cu multă grijă, dar din păcate nu și la timp. Abia în a doua jumătate a lunii octombrie a fost trimis la comune pentru a servi drept ghid pentru planul sfaturilor populare comunale. În felul acesta s-au pierdut zile prețioase în care, pe alocuri, activitatea s-a dus la întimplare.

ASIGURAREA CONDIȚIILOR MATERIALE

Cine ar asista la un program artistic dacă în căminul cultural ar domni frigul, iar prin geamurile sparte și-ar face de lucru vîntul și ploaia? Hotărît că nimeni. Așa au gîndit și gospodarii din raionul Medgidia. Și trebuie spus că aici am întîlnit mulți gospodari pricepuți și harnici.

Colectivizarea agriculturii a deschis larg porțile spre bunăstare și belșug. S-a schimbat viața oamenilor, a crescut nivelul de trai, s-au construit case noi, frumoase, s-au dezvoltat cerințele culturale. Prin contribuția voluntară s-au construit și se vor da în folosință în aceste ultime luni ale anului, șase cămine culturale. Cele din Castelu și Gherghina au și început să găzduiască activitatea culturală, iar la Vadu, Cuza-Vodă și Satu Nou se fac lucrări de finisaj.

În aceste zile de toamnă, multe cămine mai vechi îmbracă haină nouă. La Nisipari, căminul a fost vărut, s-a făcut o scenă mai mare, s-au revizuit instalațiile electrice, pentru bibliotecă, colectivității construiesc o sală de lectură. La mai toate căminele culturale și bibliotecile, aprovizionarea cu combustibil nu mai constituie o problemă. De acest lucru s-au ocupat din timp sfaturile populare și gospodăriile agricole colective.

Dar nu peste tot domnește spiritul gospodăresc. În comuna Corbul de Jos, sfatul popular nu s-a îngrijit de văr-

uirea căminului și de repararea mobilierului deși acestea erau necesare, iar la Seimenii Mari nu s-a cumpărat încă sobă pentru bibliotecă.

Timpul frumos mai permite încă efectuarea unor lucrări de amenajare a căminelor. Sfaturile populare au datoriat să pună grabnic la punct ultimele amănunte privind asigurarea condițiilor materiale pentru ca activitatea culturală să se poată desfășura nestingherită.

Bibliotecara din Satu Nou n-a mai difuzat nici o carte din februarie.

— Asta se numește grijă pentru cărți?
— Nu, lipsă de grijă față de cititori.

(Desen de GION)

AFLĂM CĂ...

...bibliotecara Ana Arvente din Poarta Albă a prevăzut în planul pentru perioada de iarnă, afișarea unor liste de cărți și broșuri agrotehnice la sediul gospodăriei colective și la diferite sectoare de muncă. De asemenea, după fiecare lecție predată la cercul agrotehnic, bibliotecara va recomanda și va difuza cărți legate de subiectul lecției.

...bibliotecara Ana Badea din Nisipari va mări în acest trimestru numărul cititorilor cu peste o sută, depășind astfel cifra planificată inițial. În cadrul propagandei agricole se vor face printre altele expoziții și prezentări de cărți.

...pînă la 31 martie 1961, cifra cititorilor din satele raionului Medgidia, va reprezenta 75 la sută din numărul total al cititorilor pe anul 1960.

...multe gospodării agricole colective, ca de pildă, cele din Dorobanțu, Valu Traian, Rasova și Siminoc, au cumpărat costume și instrumente pentru echipele artistice.

Text și fotografii
de Andrei Croitoru

Colectivizarea agriculturii din raioanele Urziceni și Lehliu

An de an gospodăriile colective din raionul Urziceni, regiunea București, și-au dovedit superioritatea obținând rezultate tot mai bune în sporirea producției la hectar, dezvoltarea avutului obștească și creșterea veniturilor. În cursul acestui an bunăoară gospodăriile colective au obținut în medie la hectar cu 400—500 kg. grâu, cu 800—1.000 kg. floarea soarelui și porumb mai mult decât țărani muncitori întovărășiți.

Intărirea gospodăriilor colective a determinat și creșterea bunăstării colectivității. La gospodăriile colective din Rădulești, Grindu și altele, s-au împărțit colectivității ca avansuri trimestriale peste 8 lei la fiecare zi-muncă.

Ca urmare a câștigurilor realizate, 1.600 de colectivități și-au construit case noi, mulți alții și-au cumpărat mobilă, motocicletă, aparate de radio și televizoare.

Toate aceste succese ale co-

lectivității au fost larg popularizate.

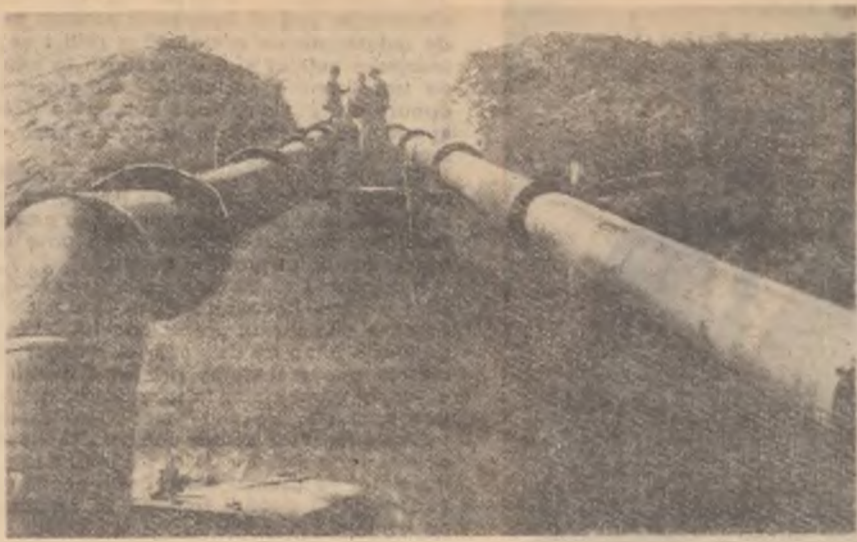
Ele au întărit convingerea țăranilor întovărășiți că gospodăria colectivă le oferă posibilități largi de sporire a producției și de creștere a bunăstării materiale a membrilor ei. Ca urmare, în raionul Urziceni agricultura este în întregime colectivizată. 22.855 de familii muncesc cele 73.356 ha. teren în 47 gospodării agricole colective.

Gospodăriile agricole colective din raionul Lehliu, regiunea București, au obținut în acest an în medie la hectar cu 500—600 kg. grâu, cu 400—500 kg. floarea soarelui și cu 800—1.000 kg. porumb mai mult decât întovărășirile agricole din raion. Multe din gospodăriile colective au realizat producții și mai mari.

Dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor colective a avut ca urmare obținerea de venituri mari. Prin valorificarea produselor vegetale și animale colectivității au realizat până acum venitul de peste 30.000.000 lei. Fondul de bază al gospodăriilor agricole colective din raion a crescut în acest an cu 5 milioane lei.

Succesele colectivității au fost larg popularizate prin conferințe la căminele culturale, la stațiile de radioamplificare, prin panouri și grafice comparative. Au fost organizate vizite în gospodăriile colective fruntașe din raion și din regiune.

Rezultatele bune obținute de colectivități și munca politică complexă desfășurată au întărit convingerea țăranilor întovărășiți că gospodăria colectivă oferă posibilități mai mari decât întovărășirea în sporirea producției și creșterea bunăstării materiale a membrilor ei. Acum agricultura raionului Lehliu este colectivizată. În cele 54 gospodării colective din acest raion muncesc 18.158 familii pe 64.785 ha. Lehliu este al 6-lea raion din regiunea București în care agricultura este colectivizată.

Una din stațiile de pompare a apelor din gospodăria colectivă din Făcăeni, raionul Fetești

OAIIE ȘI ALȚII CA EL...

Din familia lui Ilie Dumitrache din Valea Roșie, numai Oaie, feciorul cel mare, nu s-a înscris în gospodăria colectivă. Bătrînul Ilie, fiind și în consiliul de conducere, socotea că Oaie îl face prin asta de ocară și nu l-a iertat. Ca să scape de cicăleală, Oaie s-a însurat și s-a mutat la socrii săi. De câte ori termina însă grâul, și asta se întâmpla cam în fiecare an când se desprimăvora, pindea clipa când pleca bătrînul de acasă și-i cerea mamei împrumut. Iar mama, ca toate mamele, tăcea și-i dădea. Într-un rind bătrînul a surprins însă faptul. A fost o discuție aprinsă:

— Mă — zice — bucatele nu-ți ajung și casa ți-ai învelit-o cu stuf... Ești ditamai zdrăhonul și vii și-i ceri maică-ți. La ce nu te înscrii?

Oaie a tăcut și într-un tirziu a dat cauza în vileag.

— Eu nu zic, ba, da, nu vrea Maria. Ce, vrei să mă lase?

Președintele sfatului popular povestea că a fost oprit acum două săptămâni pe uliță de chiar Maria lui Oaie.

— Am hotărât cu Oaie să ne înscrim și noi. Au făcut cereri și unchiu' Ionuță și frații.

Era un întreg grup de familii care se ținuseră „tare” într-o margine de sat, care au cumpănit ce-i drept cam prea îndelung, dar care se hotărâseră irevocabil să facă pasul cel mare. Cauzele sînt știute aici și-n toate satele Mitrenilor și ele sînt de nedezmînjit. Gospodăria colectivă „11 Iunie” din Valea Roșie a obținut în acest an 1.900 kg. de grâu la hectar — (întovărășii 900 kg.) — 5 tone porumb și știuleți de pe fiecare hectar (din totalul de 400), iar de pe lotul de demonstrație peste 10 tone. Au

prevăzut 27 tone de sfeclă de zahăr la hectar și au scos 50.000 kg. Colectivității trăiesc bine; 27 vagoane de grâu, 54 de porumb și 1.200.000 lei le-au intrat numai în acest an în case.

Să facem, așadar, cuvenita însemnare pe harta raionului Oltenița. Comuna Mitreni — complet colectivizată. Cei din Valea Roșie despre care înainte vreme era obiceiul să se spună că „stau acolo ca într-o groapă”, s-au smuls din anonim și au înființat acum zece ani o colectivă. Ilie Dumitrache de care am amintit e unul din membrii fondatori. Fiu-său e proaspăt colectivist. Exemplul Văii Roșii a

fos molipsitor. Ca tot exemplul bun de altfel.

La 25 septembrie ultimele familii de întovărășiți din Mitreni, comuna de reședință, au intrat în gospodăria colectivă. Întovărășii din Mitreni au suit o treaptă mai sus în viață. Gospodăria lor poartă numele „Cel de-al treilea Congres al P.M.R.”. Și ca o reacție în lanț, la Clătești, al treilea sat aparținător de comuna Mitreni, la numai două săptămâni întovărășirea și-a urcat pe frontispiciu, la 2 octombrie, noul nume: „G.A.C. Înfrățirea între popoare”. Cu asta, comuna Mitreni este colectivizată în întregime. Peste 1.400 de familii de țărani muncitori sînt unite acum de aceeași țeluri: recolte bogate, un trai din ce în ce mai bun Ilie Eracle din Mitreni, om chibzuit și gospodar, (așa-i știut), s-a înscris de două săptămâni. Cred că unui om chibzuit și gospodar nu-i stă nicăieri mai bine ca în gospodăria colectivă. Îl întreb de ce s-a înscris. E neașteptat de simplu răspunsul: „Pînă acum în întovărășire am trăit bine. Vreau să trăiesc și mai bine”.

Același răspuns îl dau sute de întovărășiți din Mitreni înscrisi în ultimele săptămâni în colectivă.

Noii colectivști au primit daruri de la vecinii mai „bătrîni” din Valea Roșie: scrofițe și porci de rasă și unelte agricole. Ei și-au ales consiliile de conducere din rîndurile celor mai vrednici, au purces de grabă la împărțirea terenurilor. Și-apoi au vîrit în pămîntul proaspăt arat, grîul primei lor recolte colectiviste.

V. TOSO

Construirea unui nou grajd cu o capacitate de 120 vite la gospodăria colectivă „Unirea” din comuna Mănășia, raionul Urziceni

Precizare cu privire la stabilirea vechimi în muncă

În revista noastră Nr. 663 din 7 septembrie a.c., la rubrica „Răspundem cititorilor”, la răspunsul dat tovarășului Grigore Cîfăș, facem următoarea precizare:

„În lipsa actelor oficiale de vechime în muncă se poate face reconstituirea timpului lucrat cu doi martori care au lucrat în aceeași unitate și aceeași perioadă de timp cu petiționarul, în condițiile prevăzute la art. 17 și 20 din regulamentul de aplicare a Decretului Nr. 90/1960.

În conformitate cu prevederile legale în vigoare, în prezent se poate face reconstituirea vechimi în muncă numai pentru persoanele care au dreptul la carnet de muncă și anume, numai pentru angajați și cei care potrivit dispozițiilor legale sînt asimilați cu angajații”.

(Urmare din pag. 1)

și ridicarea bunăstării materiale și culturale a oamenilor muncii.

Așa cum se arată în expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, proiectul de plan pe anul 1961 prevede că pe baza creșterii productivității muncii, pe baza noilor capacități ce vor intra în producție și a mai bune folosiri a celor existente, producția globală a industriei socialiste va reprezenta în anul viitor 88,7 miliarde lei, corespunzător unei creșteri cu 13,5 la sută față de realizările preliminate ale anului 1960.

O dată cu dezvoltarea industriei producția agricolă va cunoaște și ea o importantă creștere. Pentru anul 1961 proiectul planului de stat prevede o creștere a producției agricole în condiții climatice normale cu 19 la sută față de 1960. În agricultură se vor investi în 1961 din fondurile statului circa 4 miliarde lei. Agricultura urmează să primească anul viitor peste 12.000 tractoare, 15.000 semănători, 6.000 combine pentru păioase, precum și alte mașini și utilaje agricole; totodată se vor livra agriculturii aproape 450.000 tone îngrășăminte chimice, cu 14 la sută mai mult decât în anul 1960.

Ținînd seama de faptul că sarcinile sporirii producției agricole impun aplicarea largă și pe mai departe a metodelor agrotehnice avansate, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat în expunerea sa necesitatea îmbunătățirii muncii S.M.T., mai ales în ce privește calitatea arăturilor. În expunere este subliniată de

asemenea importanța dezvoltării șeptelului și mai ales a sporirii numărului vacilor de lapte, proprietate obștească. În ceea ce privește dezvoltarea șeptelului și a creșterii productivității animalelor, este necesară sporirea cantităților de nutrețuri în silozate atît pe baza extinderii culturii porumbului siloz, cît mai ales prin creșterea producției la hectar. Trebuie, de asemenea, acordată o mare atenție îngrijirii și folosirii ra-

necesare activității culturale, prin punerea în funcțiune a încă 22 cinematografe cu o capacitate de 14.000 locuri, înființarea în mediul rural a încă 640 cinematografe sătești, instalarea a încă două posturi noi de radio și construirea unei stații de televiziune. Fonduri însemnate vor fi de asemenea destinate pentru îmbunătățirea ocrotirii sănătății oamenilor muncii, pentru o serie de lucrări pe linie de gospodărie co-

duse ale industriei noastre, astfel încît acestea să fie la nivelul celor mai perfecționate produse similare de pe piața mondială. Indicația cuprinsă în expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej ca în centrul atenției oamenilor muncii să stea problemele legate de o calitate superioară a producției va determina desigur în întreaga noastră economie națională un nou avînt al luptei pentru o calitate superioară a tuturor produselor realizate.

Un rol de seamă în realizarea sarcinilor ce stau în fața agriculturii noastre socialiste revine și instituțiilor culturale de la sate, care trebuie să desfășoare o și mai susținută muncă educativă, să organizeze manifestări artistice, cu un bogat conținut, menite să contribuie la popularizarea și la răspîndirea largă a metodelor agrotehnice înaintate, la mobilizarea maselor largi de țărani muncitori pentru a smulge pămîntului roade tot mai bogate.

Mobilizați și stimulați de mărețele prevederi ale planului pe 1961, plini de încredere în viitor, oamenii muncii sînt hotărîți ca în anul 1961, an în care partidul nostru drag împlinește 40 de ani de glorioasă existență pusă în slujba fericirii poporului, să poată raporta noi victorii pentru cauza scumpă a păcii și a desăvîrșirii construcției socialiste din țara noastră.

SPRE NOI SUCCESE în dezvoltarea economiei noastre naționale

ționale a celor 4 milioane hectare de pășuni și fînețe naturale din țara noastră.

Totodată este necesar ca în anul 1961 să fie concentrate eforturile spre terminarea lucrărilor de hidroameliorații începute și folosirea rațională a suprafețelor amenajate.

Proiectul planului de stat pe 1961 prevede o importantă creștere a volumului investițiilor pentru necesitățile dezvoltării învățămîntului (cu 42 la sută față de 1960), precum și pentru lărgirea bazei tehnico-materiale

munală și pentru îmbunătățirea în continuare a condițiilor de locuit ale oamenilor muncii.

Ca și în anii precedenți, producția industriei din 1961 va crește în cea mai mare măsură pe seama productivității muncii, care va spori cu 9 la sută față de 1960. O însemnătate deosebită o are în această privință introducerea pe scară tot mai largă a tehnicii noi. Eforturi susținute vor trebui depuse pentru îmbunătățirea calității mașinilor și utilajelor, precum și a celorlalte pro-

V. I. LENIN
(Desen de P. Vasiliev)

fără precedent. Imaginei de vasl șantier de construcție, rod al înfăptuirii politicii partidului de industrializare socialistă a țării și a alături imaginea satelor și a agriculturii în plin proces de transformare socialistă, imaginea vaselor ogoare colectivistice, unde munca se deslășoară spornic, ca niciodată în trecut, pe baza unei tot mai largi mecanizări.

Victoria socialismului în R.P.R., conștiință de cel de-al III-lea Congres al P.M.R., constituie o strălucită confirmare în practică, a nemuritoareii învățături marxist-leniniste după care se călăuzește neabătut partidul nostru.

Întâmpinând sărbătorește cea de-a 43-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, oamenii muncii din patria noastră își îndreaptă gândurile pline de dragoste și recunoștință spre marele popor sovietic, prietenul nostru de nădejde, al cărui ajutor frățesc neprecupețit constituie un factor de cea mai mare însemnătate pentru progresul nostru continuu în dezvoltarea economiei naționale și al încetării într-un ritm accelerat al drumului desăvârșirii construcției socialiste și al trecerii treptate la construcția comunismului.

Întreaga dezvoltare a societății umane după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, schimbările profunde petrecute în lume, subliniază de altfel cu tot mai multă tărie adevărul că putredul sistem capitalist și-a trăit trailul, viitorul aparținând categoric comunismului. Economia națională a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste se dezvoltă incomparabil mai rapid decât economia țărilor capitaliste și nu este departe vremea când Uniunea Sovietică, de pildă, va întrece S.U.A. atât în ce privește nivelul producției globale cât și pe cap de locuitor.

Nu este de loc înfăptuitor că drumul omului spre Cosmos a fost deschis de savanții sovietici, ale căror realizări au uimit lumea, după cum sînt cu totul firești multe alte înfăptuiri epocale ale tuturor ramurilor științei și tehnicii sovietice. Se știe doar că orînduirea socialistă ridică omul pe cea mai înaltă treaptă a demnității, creîndu-i toate condițiile pentru înflorirea multilaterală a personalității sale, pentru punerea în valoare

PE DRUMUL LUMINOS AL MARELUI OCTOMBRIE

Se împlinesc 43 de ani de cînd salvele de pe crucișătorul „Aurora” au anunțat începutul unei ere noi în istoria omenirii, era victoriei socialismului. În zilele furtunoase ale lui Octombrie 1917, muncitorii și țărani ruși, conduși de glorioșul partid comunist, în frunte cu V. I. Lenin, au zdrobit cătușele exploatarei omului de către om, statornicind pe a șasea parte a globului puterea politică a oamenilor muncii. Eveniment de o măreție fără seamăn, Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a făcut să răsară pentru întreaga omenire muncitoare soarele speranței, al încrederii în propriile sale forțe, în capacitatea sa de luptă pentru eliberarea de sub jugul oricărei servituiți și asuprii. Marele Octombrie și-a pus amprenta sa de foc pe evoluția ulterioară a întregii vieți politice și sociale a tuturor popoarelor care trăiesc pe planeta noastră.

În decursul celor 43 de ani de existență, puterea sovietică și-a dovedit cu prisosință uriașa sa viabilitate, forța sa de nebiruit. În ciuda grelelor încercări prin care au trecut, oamenii sovietici sub conducerea P.C.U.S., în frunte cu încreșterul său Comitet Central leninist, au obținut izbînda deplină în construcția socialistă, și înaintează cu succes pe drumul construcției deslășurate a comunismului.

În avangarda întregii omeniri care luptă pentru pace și progres, Uniunea Sovietică pășește impetuos, cu prestigiul unor gigantice realizări în construcția economică, în dezvoltarea științei și culturii. Printr-o muncă eroică bazată pe gândire, pe inițiativă și creație, oamenii sovietici dau zi de zi viață mărețelor sarcini înscrise în planul septenal, asigurînd un ritm de construcție nemaîntîlnit, o dezvoltare vertiginosă a tuturor ramurilor industriale și a agriculturii colхозnice.

După cel de-al doilea război mondial socialismul a devenit un sistem mondial, unind sub stăndurile gloriosului steag purpuriu un miliard de oameni. Marea familie a țărilor socialiste cuprinde un teritoriu imens, de la țărmurile Pacificului și pînă în centrul Europei. Alături de celelalte țări socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, pe drumul luminos deschis de Marele Octombrie pășește cu fermitate și Republica noastră Populară.

Sub conducerea înțeleaptă a partidului marxist-leninist al clasei muncitoare, oamenii muncii din patria noastră au străbătut un drum glorios de înfăptuiri și prefaceri revoluționare, lichidînd în apăsătoare economică, socială și culturală caracteristică României din timpul regimului burghezo-moșieresc și făurînd o economie națională puternică, în continuă și impetuosă dezvoltare. În cei numai 16 ani care au trecut de la eliberarea de sub jugul fascist, România a ajuns una dintre țările industriale-agrară înaintate, în care poporul, făuritorul tuturor bunurilor materiale și spirituale, trăiește o viață demnă și îmbelșugată. Într-un ritm rapid au fost construite fabrici și uzine noi înzestrate cu utilaj modern, s-au născut ramuri industriale de neconceput înainte vreme, au fost construite orașe și cartiere industriale în plin cîmp, în regiuni altădată înapoiate și părăginate, termo și hidrocentrale au răsărit pretutindeni, iar lumina electrică, aparatul de radio și cinematograful au pătruns în mii de sate, viața culturală și artistică cunoaște o amploare

a talentelor, energiilor și a nobilelor idei născute din dragostea pentru progresul civilizației și din dorința de a lupta pentru fericirea popoarelor.

Este de asemenea plin de o nobilă semnificație faptul că întreaga politică externă a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste este călăuzită de un fir roșu de ideea asigurării păcii în lume. Istoricile propuneri făcute de tovarășul N. S. Hrușciov de la tribuna actualiei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., cu privire la înfăptuirea dezarmării generale și complete și lichidarea odiosului sistem colonialist, au stîrnit un urias ecou, fiind aprobate și sprijinite cu căldură de către opinia publică mondială. Pooparele salută cu entuziasm și recunoștință eforturile consecutive ale Uniunii Sovietice al cărei țel este de a asigura omenirii un viitor fericit, fără arme și fără amenințarea războaielor, și de a înălțura pentru todeauna rușinoasa plagă a colonialismului. Aceste idei mărețe își croiesc drum tot mai larg de-a lungul și de-a latul continentelor. Și nu încapă îndoială că în ciuda împotrivirii înverșunate a cercurilor imperialiste agresive, în ciuda tuturor manevrelor acestora, semnele adevărului, ale păcii vor încolți și vor rodi pretutindeni. Ideile socialismului și ale păcii sînt de nedespărțit. Ele vor triumfa, spre binele și fericirea întregii lumi!

SUB STEAGUL LUI OCTOMBRIE de BRONISLAV KEJUN

Octombrie, de jar din nou sosi
Și focul toamnei arde-n aurore —
Cu stoluri mari de frunze aurii
Pe Baltica trec vînturile-n hore!
Pe cer, în volburi, norii ciocotesc;
Pe Smolnii — steagul roșu-adie —
Din mii de inimi globul pămîntesc
Trimite-aici festiva lui solie.
Și parc-auzi din anii luminoși,
Cum zile mari în stradă iar coboară,
Cum muncitorii trec, cu mii matrozi,
Ca un torent imens de primăvară.
Mașini blindate... Gărzi se scurg în șir...
Și focuri ard... Și iată-acolo trepte,
De-unde-n noapte întregii omenirii
Trimite Lenin — slovele ntelepte!
Sub bolți de foc, sub steagul de Partid
Din Smolnii — Lenin — secole prefaceri!
Aici semna decretul lui vestit,
Cu-nțîiul gînd al lumii noastre: Pace!
Precum un șoim cu-aripei de necuprins
Pornit-a gîndul ăsta plin de soare
Și-a devenit cuvîntul de nestinare
Și vis măreț al lumii muncitoare.
De-aici, din Smolnii prinse rădăcini
Ca un torent de veșnică vîpaie
Și iată-l azi în valuri de lumini,
Pe globu-ntreg adîncă brazdă taie!
Din vatra lui Octombrie de jar
El duce-n lume gîndul de mai bine
Și l-a aprins Ilici ca un stegar,
Pe culmi urcînd spre vremea care vino.
Slăviți-l steagul, bravi, ai săi ostași!
Și țara lui slăviți, în nemurire —
Slăviți mereu izvorul uriaș
De viață nouă-n nouă omenire!

In romînește de
MIHAIL COSMA

Lenin în Podmoskva

Fragment

...În martie 1918, guvernul sovietic, în frunte cu Lenin, s-a mutat de la Petersburg la Moscova. Vladimir Ilici se stabili într-o modestă locuință la Kremlin. Și pentru că nu avea o altă locuință și în afară de oraș, la începutul verii lui 1918 se născu întrebarea: unde să se odihnească? Tovarășul V. D. Bonci-Bruevici a propus ca Lenin să vină la vila lui din Tarasovka, unul dintre cele mai pitorești colțuri din apropierea Moscovei, cale de trei kilometri de gara Tarasovskaia pe calea ferată de nord.

Începînd din mai 1918, Lenin venea de multe ori aici.

Într-o zi, Lenin și-a exprimat părerea că ar fi bine dacă aici în Podmoskvia s-ar înființa câteva sovhozuri, care să producă lapte și zarzavaturi pentru aprovizionarea spitalelor din Moscova și a grădinițelor de copii. El a propus ca în pădurea apropiată să se creeze un sovhoz. Și tot el i-a găsit și denumirea: „Lesnie Poleani***). Așa a luat ființă în 1919 primul sovhoz din țară a cărui avere era o vacă și un cal. Astăzi, acest sovhoz este o gospodărie mare și înfloritoare în care muncile sînt în cea mai mare parte mecanizate.

În jurul casei în care a locuit Lenin, s-au ridicat clădirile sovhozului. În casă funcționează grădinița de copii, iar în cele două camere unde a stat Vladimir Ilici, biblioteca și sala de lectură.

La sfîrșitul anului 1921, Lenin a început să simtă primele manifestări de boală și în această condiție odihna a devenit obligatorie. Peste puțin timp, după sfatul medicilor, Ilici plecă în satul Kostino (azi oraș) situat nu departe de Malțebrodovo. Aici, în inima pădurii de brazi, erau trei căsuțe de lemn ce aparțineau sovhozului. Lenin se stabili într-una din ele.

Deși călătoria la Kostino a fost inițial o călătorie de odihnă, în luna pe care a petrecut-o acolo, Lenin a scris aproape zece lucrări.

Neobosit trudit, întrerupt niciodată și s-a întimplat și la G...
...Pe un dîmb înalt pădurea liniștită, se albă cu două etaj Lenin pentru prima tembrerie 1918.

În zilele noastre, a conjurată de un parc transformată în muzetată anual-de zeci de Aici fiecare obiect, le vorbesc oamenilor tatea și modestia lui cînd Ilici a locuit la era împrejmuit și se stringea ca să se ves că fețele și băieții au meargă puțin mai de spre a nu-l tulbura, pîrat și a spus: „Da, petreacă unde vor”.

La primul etaj al sală luminoasă, așa-nu de iarnă”, se organiza Lenin pomul de iarnă țăranilor din satele a suși Vladimir Ilici lua bările pline de veselie tima dată s-au aprins rîle pomului de iarnă 1924, cu cîteva săptămîno moartea lui Ilici. preajma lui erau 1 larma copiilor — suț dar Lenin a dat dispo cerea celor mici să nu stînjenită.

La etajul al doilea de lucru al lui Lenin, cameră micuță, cea n din toată casa. Aici Lenin ultimele ore al Anii trec și poteca pe poporul spre locurile i. de numele iubit al lui din ce în ce mai largă.

L.
*) În împrejurimile M
**) Poenița din păduri

Al nostru e Palatul de Ia

Mi-aduc aminte cum la Smolnii, Comitetul militar-revoluționar mi-a încredințat următoarea misiune: a doua zi să adun pe cine pot și să pornesc spre palatul statului major. Vom lua Palatul de Iarnă.

— Și de ce nu acum? — l-am întrebat pe Podvoiski.

— Nu sîntem încă gata. De-abia au plecat delegații în cazarmele regimentului Pavlovski. Trebuie să stăm de vorbă cu ostașii... În afară de asta, e necesar să stabilim legătura cu Kronstadtul. Mă duc la fortăreața Petropavlovskaia. Trebuie să fim cît mai bine pregătiți.

...Dimineața a sunat clopotul cel mare. Era semnalul adunării noastre generale. Mergeam ghemuiți de frig, serioși, așa cum mersemem altădată la sunetul sirenei, numai că nu țineam în miini obișnuita legătură cu mîncare ci carabina. În față huruia automobilul nostru blindat „Strigunok” și un tun avariata de iunkerii.

Am instalat armamentul în fața catedralei Petropavlovskaia și am pornit spre Morskaia.

În fața portalului statului major era liniște. La intrarea unei bănci a fost stabilit sediul statului nostru major. Acolo acționa neostenit Iakov Kalinin. Un portar somnoros mormăia ceva. Începeau să vină oameni și din alte raioane. L-am trimis pe zugravul Leonov pe acoperișul palatului, să stea acolo ca la un punct de observație. M-am dus eu însumi cu el: nu mai puteam de nerăbdare. Îmi amintesc cu cită greutate am găsit drumul. De undeva, de pe Moika ne-am strecurat printr-o curte îngustă ca o fintină într-o altă curte la fel de îngustă, de aci pe scări nesfîrșite am ajuns pe acoperiș. De pe portal, totul se vedea ca în palmă. În fața grădinii Alexandrovskaia se adunase mulțimea. Pe lăzile puse una peste alta se urcase un civil în manta soldățească. În stînga, pe pod, claie peste grămadă erau azvîrlite mese de cancelarie și lemne. Era baricada noastră. După columna lui Alexandru era de asemenea o baricadă din birne. După această barieră umblau iunkerii.
— Cum vom ține legătura? Ar fi

bine să avem un telepanie.

— E foarte simplu, Leonov. — Vîrî bur Așează jos pe pîneva, ie munica prin burlian tot „Telefonul” într-adev dît a fi minunat.

Dincolo de baricada c liniște. Mulțimea se ap de noi. Unul dintre mat binoclu uriaș, un binoc M-am uitat prin el și l recunoscut în omu în fața grădinii Alexan tovarășul Podvoiski. Ce cantă! Puteau să-l cure pită!...

Prin urmare, totul e g în spatele nostru se focuri. Am trimis atunc ment compus din vreo 2 să afle despre ce este aflat că pe Morskaia, în lei telefonice a început u focuri. Ai noștri erau e o vor scoate la capăt.

Așteptăm o oră, aștep Și iată în sfîrșit salva Am năvălit grămadă de acolo ne-am răspîndi În fața noastră au izbuc turi, au început să șuier Au zăngănit geamurile.

Ne-am risipit în stîng pe trotuar. Am deschis fo

În același timp de suț în goană încă vreo sută Tăcănesc închizătoarele: poi detunături. Dușmanii Strig din răsputeri în d talului:

— Fuga spre lemne! F

Focul se întefește. Mă înapoi. De sub portal năv șamente și prin piață fug nostru. În piață au și ap automobile blindate. În c Millionaia răsună „ura”. I dul palatului alte urale. S mare:

— Al nostru e Palatul c
N. MILIUTIN
comandantul detașam
Gărzi Roșii din raionul
Zastova

NOTE DE DRUM

Trenul prieteniei

Era o seară obișnuită în București. Oamenii lasă munca, copiii încheiau joaca zilei și îndrăgostiții căutau umbra verde a parcurilor. Din Gara de Nord pleca spre Uniunea Sovietică trenul prieteniei, organizat de Consiliul Național al Femeilor și A.R.L.U.S.

Dacă este adevărat că trecînd granița țării tale încerci întotdeauna o emoție, o strîngere de inimă, trebuie să spunem că trecînd granița în Uniunea Sovietică te cuprinde o mare bucurie. Iată-mă deci pe pămînt sovietic. Am așteptat această clipă de ani de zile și acum se înfăptuiește.

Și cum oamenii sovietici sînt caracterizați prin marea lor prietenie și dragoste de oameni, începînd din prima gară și pînă la Kiev — primul oraș pe care l-am vizitat — toate opririle au însemnat adevărate sărbătoriri ale prieteniei romino-sovietice, de la care n-au lipsit nici florile, nici îmbrățișările și pentru că era vorba de romîni... nici „Perinița“...

...Trecem prin pădurile din preajma Kievului. Privim cu nesăț acest peisaj obișnuit, cu păduri tînere, cu cîmpii largi.

KIEV

Iată-ne în Kiev, străvechi centru de cultură, și azi unul din cele mai mari și mai frumoase orașe sovietice. Surorile noastre sovietice ne întîmpină ca pe oaspeți de seamă. Tovarășa Ala Jukova ne salută din partea Asociației de prietenie sovieto-romină. „Acei ce au băut din izvorul prieteniei, nu vor uita niciodată“. Tovarășele noastre ascultă cu bucurie cuvintele rusești, pe care numele lui Eminescu, al lui George Enescu le fac foarte, foarte apropiate...

LENINGRAD

Intr-o zi frumoasă am ajuns la Leningrad.

Ne aflăm în Piața Palatului de Iarnă! Pășim cu sfială de parcă am călca pe lespezi de sticlă. O clipă îți se taie răsuflarea. Aeeva oare? Ne aflăm aici în fața porților Palatului de Iarnă? Privesc în jur. Poate e numai o părere, dar aștept să auzi acordurile solemne ale Internaționalei. Tăcem. Fiecare privește în jur cu ochii larg deschiși. Aici e începutul istoriei, aici, pe aceste lespezi pe care au rămas trupurile țepene, cu ochii deschiși a mirare, a celor veniți în duminica singeroasă din ianuarie 1905 să caute la țar îndurare și milă, aici, unde înflăcărați de chemarea lui Lenin, au pășit în cadența înfrigorată a luptei muncitorii, matrozii, țărani în noaptea aceea, despre care învățăm în cărțile noastre de școală.

Smolnii. Curtea palatului atât de cunoscută și dragă, de-atîtea ori vizitată... În grup mare pășim pe sub arcadele coridoarelor din Smolnii... Trecem pe rînd prin camere, prin vestita sală de festivități în care s-a ținut Congresul al II-lea al Sovietelor.

Ne apropiem de camera în care a trăit Lenin. O liniște solemnă ne înconjoară. Deodată vocea aceea unică, vocea lui vibrează aproape de noi. De pe pereți ne privesc chipurile Nadejdei Krupskaja și ale tovarășilor lui de luptă. Emoția te copleșește. Iată, aici pe fotoliul acesta alb s-a odihnit omul care a trăit și a luptat pentru ca viața omului să nu mai fie înscrisă pe coordonatele foametei, frigului, umilinței.

Lîngă mine o femeie mai în vîrstă își frînge tusea în batistă, de parcă s-ar teme să nu trezească un om adormit. Vorbim în șoaptă...

MOSCOVA

Poate fi mai mare bucurie pe lumea asta decît să sosești în capitala lumii socialiste, Moscova, într-o dimineață însoțită și să fii primit cu flori, cu dragoste ca un frate? Niciînd n-am simțit mai

mult frumusețea cîntecului „Bună dimineata Moscova“, ca pe acel peron plin de oameni și flori, cînd acest cîntec înălțat de fanfară ne făcea mai grăbite, mai nerăbdătoare să vedem orașul... De pe treptele gării cuprind cu privirea zarea întinsă, zimțită de brațele zvelte ale macaralelor și dominată de silueta Hotelului Leningrad, una din cele 7 clădiri înalte ale Moscovei.

...Sîntem pe colinele lui Lenin. Aici se înalță cetatea culturii și a științei, Lomonosov. Pe locul satului Voroliov, între anii 1949-1953, în miinile celor 20.000 de muncitori de pe șantier, cărămizile, cimentul, marmura și sticla s-au aliniat în vaste construcții, în complicate figuri geometrice, dînd naștere acestui colos de piatră, înalț de 240 m., numărînd 33 etaje, ornamentate cu largi terase, statui monumentale.

Printre coloanele imense de marmură pătrundem în hol. Primul aspect, tineri studenți, printre care și studenți aparținînd altor popoare, altor continente. Săli de studiu, laboratoare, biblioteci. Ca să vezi cîte ceva în această cetate, îți-ar trebui zile întregi, iar ca s-o colinzi, așa cu piciorul... Faceți singuri o socoteală: coridoarele centrale puse cap la cap au 110 km., cam atît cît este de la București la Sinaia...

Intr-un lift cu aspect obișnuit trăim o clipă de emoție. Tabloul arată fulgerător etajele 2, 9, 20, 24... și iată-ne pe o terasă deasupra Moscovei. Inconjurăm turnul pe cele patru laturi. Ca niște covoare multicolore se aștern pe patru părți parcuri imense cu clădiri așezate simetric (Universitatea cuprinde 28 de construcții).

Cifrele au limbajul lor: pentru cei 14.000 de studenți ai celor 6 facultăți, aparținînd la 60 naționalități, sînt la dispoziție săli de cursuri și de studii (numai săli de studiu pe grupe 2.000), biblioteca cu 5 milioane de volume, laboratoare și exponate cuprinzînd 1.000.000 de obiecte didactice...

Vizităm apoi bisericile din Kremlin. Notăm cu grijă în carnet datele nașterii acestor lăcașuri legate de istoria zbuciumată a orașului. Privim ciudatul turn și clopotul-țar — cel mai mare din lume, cîntărind 200 tone. Trecem pe alei printre clădiri, ascultînd pașii noștri pe lespezile Kremlinului... Deodată rămînem locului. Tovarășul Hrușciov! Vine spre noi liniștit, cu zîmbetul lui larg, pe care îl cunosc azi oamenii de pretutindeni. Vine discutînd firesc pe aleile Kremlinului, la numai cîțiva pași de noi, omul spre care se îndreaptă cu dragoste și respect gîndurile popoarelor lumii. Atunci am început să strigăm, să aplaudăm. Așa l-au întîmpinat muncitorii Parisului, așa l-au primit solii popoarelor la O.N.U., așa l-au primit oamenii simpli în Indonezia... Așa îl inscrie memoria popoarelor... Aplauzele noastre voiau să exprime toată dragostea și recunoștința noastră pentru Marea Uniune Sovietică, pentru luptătorul neobosit pentru cauza păcii. Și astfel, o dimineață ploioasă, cu cerul foarte aproape, s-a înscris pentru noi ca una din zilele cele mai fericite.

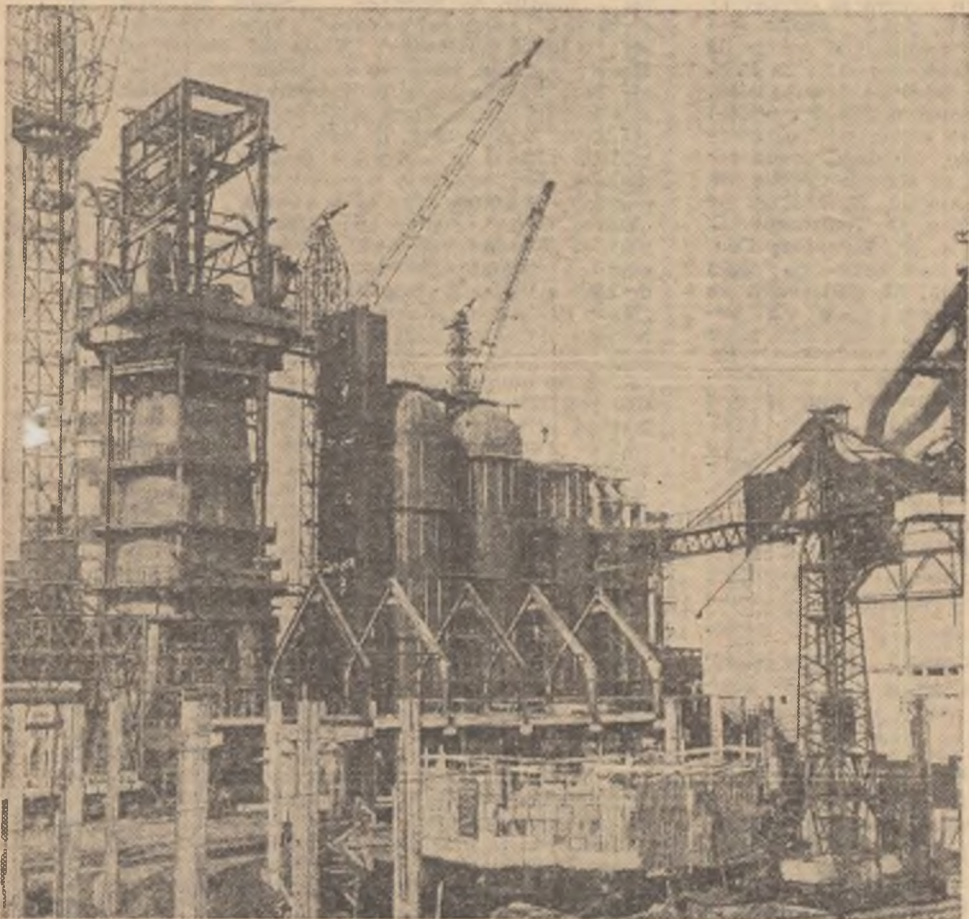
★
Mai presus de orice, mai mult decît frumusețea neobișnuită a Leningradului și grandoarea construcțiilor Moscovei, ceea ce te farmecă într-atît încît plecînd din Uniune îți dorești nespuse de mult să te poți întoarce mai repede, sînt oamenii sovietici.

Incepînd cu tovarășul Lenin, care ne-a primit din partea oamenilor muncii din Unghești, și pînă la Evgheni Erșim, maestru emerit al R.S.F.S.R. care la Leningrad ne-a vorbit cu căldură despre prietenia ce leagă popoarele noastre — toți sînt prietenoși, atenți și plini de respect cînd vorbesc despre țara noastră, despre poporul nostru talentat și harnic, toți cunosc succesele pe care le înscrim în construcția socialistă.

TANIA LOVINESCU

Moscova. Podul peste metro văzut de pe Colinele lui Lenin

Pe șantierul celui de al doilea jurnal de la Tamir-Tan (R. S. S. Kazahă) care va fi dat în exploatare la 20 decembrie 1960

Clădirea guvernului R.S.S. Bielorusă din orașul Minsk

MIHAIL SADOVEANU

LA 80 DE ANI

La 5 noiembrie 1960, maestrul Mihail Sadoveanu împlinește vârsta de 80 de ani! El a văzut lumina zilei la 5 noiembrie 1880 în vatra moldovenească a vechiului târgușor ceferist al Pașcanilor. Mamă-sa, născută Ursachi, era o țărăncă de loc din satul Verșeni de pe malul Moldovei și se trăgea din neamuri de clăcași, iar tată său, de profesie avocat, era vâstarul unor pribegi oțeni din părțile Gorjului, veniți la Iași îndată după zavera din 1821 a lui Tudor Vladimirescu și aveau o stare materială destul de modestă. „Amintirile mele cele mai vechi nu pot spune că au fost înconjurate de o aureolă de lumină” — scria Sadoveanu în 1942 în cartea sa „Anii de ucenicie”, și într-alta „Cele mai vechi amintiri”. Într-adevăr, rămas la vârsta de paisprezece ani fără de mamă, care se stinsese din viață la numai treizeci și patru de ani — fapt care a însemnat „o lovitură așa de brutală” pentru viitorul scriitor, încît a simțit-o îndelung după aceea, Sadoveanu a crescut apoi cu buna purtare de grijă a bunicilor și cea a lui taică-său. Școala primară a făcut-o la Pașcani, unde a avut parte de „unul din cei mai pricepuți și mai destoinici pedagogi” pe care i-a cunoscut vreodată — învățătorul Busuic, cel care urma să apară mai târziu în întiile povestiri sadoveniene, sub numele de „domnul Trandafir”. Prin acesta l-a cunoscut și îndrăgit pe Creangă, de la acesta a învățat punctuația și tot de la el a deprins cum să planteze flori, să împletească coșuri de mlață, să facă pălării din paie de secară și multe alte lucruri bune și folositoare. Paralel cu acestea, de mic copil, Sadoveanu a întemeiat strînse prietenii cu fiii muncitorilor și cei ai maistrilor de la atelierele C.F.R. din Pașcani.

Încă de la etatea de 5—6 ani, pe cînd colinda împreună cu alți băieți de seama sa, lunca Siretului din preajma târgului, M. Sadoveanu a cunoscut o seamă de oameni simpli care l-au învățat „să vadă și să audă” toate din cele bune și rele care se perindau în lumea de atunci, din partea locului. Dintre aceștia, se cuvine să fie pomenit un țaran opincar cu barba rară și zbirlită, cu capul buhos și ochii rotunzi și mirați, unul moș Pricope Șeptelici. „Acest bărbat din preistorie, — își aduce aminte scriitorul — mi-a fost unul dintre primii învățători și de la coliba lui din cotul Boroiiului am ascultat de la el multe povești folositoare. De la el am aflat obiceiurile și numele sălbăticiunilor. În cotul Boroiiului am văzut cea dintîi vidră. Tot de acolo am observat cum umblă, la vînătoare de rațe sălbatice, vulpea. Iar cînd a înaintat anotimpul și a înflorit primăvara, toate ale acestui loc și ale acestei tovărășii s-au împrăștiat ca miremele și ca fumul și de-atunci nu s-au mai adunat. Însă au rămas în amintirea mea cit voi dura, ca niște muscuțe într-un bulz de chillimbar”.

De la Pașcani, Sadoveanu urmează mai departe la școală, mutîndu-se la gimnaziul „Alec Donici” din Fălticeni, unde, datorită unor profesori destoinici ca Stino, Ciolac și N. Apostol, a cunoscut îndeaproape poezia și cărțile populare, publicînd apoi, prin anii 1893—1894, sub pseudonimul M. Cobuz, întiile sale încercări literare Restul învățămîntului secundar l-a

Intr-una din camerele casei sale de la Neamț. (septembrie 1960).

făcut după aceea la Iași, la Liceul Național al vechii Academii Mihăilene, unde urmase cîndva și tatăl său și unde iarăși avu o serie de buni și străluciți profesori.

Acest popas în capitala Moldovei de atunci a fost hotărîtor pentru cariera sa scriitoricească! Trîind într-o atmosferă cărturărească și de vie pulsație culturală și artistică care i-au dat bune imbolduri și acumulînd tot mai sporite cunoștințe literare, simțind deosebit de aceasta o dragoste adîncă pentru oamenii din popor, umili, ofensați și nedreptățiți, ca cei pe care îi cunoscuse îndeaproape în copilărie și în primii ani ai adolescenței, la Pașcani, la Verșeni, la Fălticeni, prin satele de pe valea Șomuzului și la Rădășeni, a început să publice în revistele progresiste ale timpului întiile sale povestiri. Sprijinit de profesori și ajutaț de prietenii legate cu poeți și prozatori ca N.N. Beldiceanu, N. Gane, Gr. Nădejde, I. Dragoslav, G. Tutoveanu, Artur Gorovei și alții și avîndu-i în același timp în aleasă cinste pe Delavrancea, Vlahuță și Caragiale, iar după aceea cunoscîndu-i, rînd pe rînd, pe George Coșbuc, St. O. Iosif, I. Slavici, D. Anghel, G. Murnu, pe M. Codreanu, G. Ibrăileanu, G. Topîrceanu, C. Hogaș, Demostene Botez și M. Ralea, pe Constantin Mille, pe C. Bacalbașa, pe Gala Galaction și pe mulți alții, M. Sadoveanu va locui o vreme la București unde s-a hotărît să urmeze facultatea juridică. Pe urmă se va muta, pentru vreo doi ani și jumătate la Fălticeni, după care se va satornici la Iași. Aici va funcționa un timp ca profesor la Școala normală de băieți „Vasile Lupu” din dealul Copoului și desăvîrșindu-și cultura multilaterală, va adăuga mereu, la seria întiilor

lui scrieri, nenumărate și tot mai valoroase și mai apreciate opere. Acestea erau publicate în revistele „Insemnări literare”, „Viața Românească”, „Insemnări ieșene” și altele, în paginile literare ale ziarelor din Iași și București, precum și în volume separate și numărul lor sporește într-atîta, încît, la vârsta de 50 de ani, cînd Universitatea „Alex. I. Cuza” din Iași îl distinge pe scriitor cu titlul de „doctor honoris causa”, totalul cărților editate ajunge la circa 120. Cunoscător perfect al istoriei zbuciumate și a vieții obișnuite din trecut a poporului, iubitor al oamenilor de jos și a frumuseților țării, admirator al literaturii clasice ruse, din care a tradus cu rară îndeminare, și în același timp ca autor de manuale școlare, Mihail Sadoveanu a militat, prin scrisul său, cu pilduitoare consecvență pentru dreptate socială și progres, pentru prietenia cu popoarele Rusiei și pentru idealurile revoluționare ale poporului nostru pe care

întotdeauna l-a dorit liber stăpîn pe propria lui soartă.

La șirul ilustrelor sale opere cum sînt „Povestiri”, „Dureri înăbușite”, „Crișma lui moș Precu”, „Amintirile căprarului Gheorghită”, „Povestiri de seară”, „Bordeienii”, „Județul sărmanilor”, „Haia-Sanis”, „Hanul-Ancuței”, „Insemnările lui Neculai Manea”, „Apa morților”, „Baltagul”, „Cocostîrcul albastru”, „Vremuri de Bejenle”, „Oameni și locuri”, „Umbre”, „Dumbrava minunată”, „Impărăția apelor”, „Frunze-n furtună”, „Strada Lăpușeanu”, „Duduia Margareta”, „Venea o moară pe Siret”, „Divanul persian”, „Șoimii”, „Neamul Șoimăreștilor”, „Frații Jderi”, „Izvorul alb”, „Zodia cancerului”, „Noaptea de Sinziene”, „Nunta domniței Ruxandra”, „Oameni în lună”, „Valea Frumoasei”, „Cuibul invalizilor”, „Viața lui Ștefan cel Mare”, „Locul unde nu s-a întimplat nimic” etc. etc., trebuie amintite deosebit de izbutitele sale lucrări create după eliberarea națională a țării din august 1944, în anii avîntului economic și cultural ai regimului nostru democratic și popular. Din categoria acestora se cuvin a fi pomenite „Lumina vine de la răsărit”, romanul „Mîtreă Cocor”, distins cu Medalia de aur a păcii și „Nicoară Potcoavă” pentru care romanierul a obținut titlul de Laureat al premiului de stat, precum și inegalabilele cărți intitulate „Nada florilor” și „Aventură în Lunca Dunării”, aceasta din urmă înfățișînd realități noi, socialiste, din patria noastră. De asemenea e necesar să fie amintit faptul că, în anii puterii noastre populare, întreaga operă sadovenească, neîntrecută prin mesajul ei înaintat, prin realismul și prin măiestria ei artistică, a fost și este mereu reeditată în noi și cuprinzătoare ediții trase în tiraje de sute de mii de exemplare și bucurîndu-se de unanimitate de prețuire și mult dincolo de hotarele țării unde a fost și este tradusă în diferite limbi ale pămîntului.

Academician, vicepreședinte al Academiei R.P.R. și vicepreședinte al Prezidiului Măcii Adunării Naționale a R.P.R. și deputat în Marea Adunare Națională, președinte al Comitetului național de luptă pentru apărarea păcii din R.P.R. și președinte al Uniunii Scriitorilor din R.P.R., maestrul Mihail Sadoveanu, cel căruiă dementa guvernare fascisto-legionară de tristă memorie i-a ars cărțile în piața publică, este azi înconjurat de dragostea nețărmurită a întregului popor. Pentru îndelungata și laborioasa sa activitate artistică și cetățenească, partidul și guvernul i-au acordat maestrului Sadoveanu numeroase ordine și medalii, onorîndu-l, de asemenea, cu înaltul titlu de Erou al muncii socialiste.

E o jumătate de veac și mai bine de cînd Sadoveanu, mereu proaspăt, încărcat cu neprețuite odoare artistice, ne îmbracă ctitoria silințelor literare cu măiestrite întocmiri de nestemate. Sînt măiestrite întocmiri culese din po-doabele morale ale oropsiților noștri trudiitori din mileniu care au visat și au luptat să fie slobozi, să fie liberi în țară liberă. Sînt mărgăritare ale contemporanilor noștri care, înaripați de înălțătorul țel al socialismului și întemeiați pe muncă și iubire, fac astăzi să înflourească mîndra noastră țară. Mihail Sadoveanu e un scriitor care, de la întiași înfățișare își cîștigă simpatia și are darul de a nu o mai pierde niciodată. Numele său e rostit pretutindeni și de toți, cu mult respect. Nețărmurită e stima, dragostea și grija pe care oamenii de cele mai felurite îndeletniciri și din deosebite locuri ale țării le nutresc față de Mihail Sadoveanu.

La fel ca toți oamenii muncii, îi dorim maestrului nostru îndelungată sănătate și putere de muncă spre fala nepieritoare și marii noastre literaturi realist-socialiste îndrumate de către partid și pusă în slujba fericirii poporului.

I. ISTRATI

Maestrul scrutînd, ca-ntotdeauna, plaiurile țării dragi.

(Fotografii de DAN GRIGORESCU)

Lucrările sesiunii O. N. U.

În cadrul Comitetului Politic Nr. 1 al Adunării Generale a O.N.U. a continuat discutarea problemei dezarmării. Și de data aceasta a reieșit faptul că puterile occidentale se opun unei abordări constructive a problemei dezarmării. Așa după cum a arătat în cuvântarea sa reprezentantul R.P. Romine, E. Mezincescu, puterile occidentale consideră tratativele pentru dezarmare ca o perdea de fum la adăpostul căreia să poată continua cursa înarmărilor și pregătirile în vederea unui război de agresiune. Delegatul român a prezentat numeroase date care demonstrează că în timp ce la O.N.U. se discută problema dezarmării, puterile occidentale au luat și iau noi măsuri pentru intensificarea cursei înarmărilor.

Reprezentanții occidentali, prin așa-zisele propuneri cu care au venit, și în jurul cărora presa occidentală face atita zgomot, nu urmăresc altceva decît să inducă în eroare opinia publică mondială, să se discute la infinit problema dezarmării și să nu se poată realiza nici un acord în această problemă vitală a vremurilor noastre.

În cuvântările lor, numeroși delegați au subliniat importanța propunerilor sovietice, caracterul lor realist și au condamnat poziția neconstructivă, obstrucționistă pe care o adoptă reprezentanții occidentali în problema dezarmării generale și complete. Astfel, reprezentantul Indoneziei, Sukardjo Wirjopranoto, după ce a arătat necesitatea rezolvării urgente a problemei dezarmării, a făcut o comparație între proiectele de rezoluție ale U.R.S.S. și ale puterilor occidentale, subliniind superioritatea programului sovietic de dezarmare. Wirjopranoto a sprijinit de asemenea propunerea sovietică cu privire la convocarea la începutul anului viitor a unei sesiuni speciale a Adunării Generale în problema

dezarmării. Reprezentantul Republicii Arabe Unite a salutat inițiativa guvernului sovietic care a declarat că este dispus să accepte orice fel de control și inspecție în condițiile îndeplinirii dezarmării.

Pe zi ce trece se conturează tot mai mult poziția obstrucționistă a principalelor puteri occidentale care fac tot ce le stă în putință spre a evita o discuție temeinică a problemei dezarmării generale și complete. La 31 octombrie Comitetul Politic Special al Adunării Generale a început discutarea problemei lărgirii componenței celor două organe principale ale Organizației Națiunilor Unite — Consiliul de Securitate și Consiliul Economic și Social. Această problemă figurează pe ordinea de zi a Adunării Generale din anul 1956, dar de fiecare dată rezolvarea ei a fost aminată.

Delegațiile care insistă asupra lărgirii componenței Consiliului de Securitate și Consiliului Economic și Social își întemeiază propunerile pe faptul că de la întemeierea Organizației Națiunilor Unite numărul statelor membre ale acestei Organizații aproape că s-a dublat. Acest fapt oglindește însă nu numai schimbările numerice ci și schimbările calitative de ordin politic și social care s-au produs în lume în acești ani.

Luînd cuvîntul în ședința Comitetului Politic Special reprezentantul U.R.S.S., A. A. Soldatov, a subliniat că este necesar nu numai să se lărgescă reprezentarea noilor state în organele principale corespunzător cu schimbarea numerică a componenței Organizației Națiunilor Unite, dar și să se revizuiască după cum o reclamă schimbările calitative din lume întreaga structură a O.N.U., astfel încît ea să corespundă actualei repartiții a forțelor pe arena internațională.

Muncitorii agricoli din Cuba, care au cunoscut apăsarea jugului exploatații monopoliste, salută și sprijină cu entuziasm înfăptuirea reformei agrare promulgată de actualul guvern.

Cauza dreaptă a poporului cuban va triumfa

Regimul instaurat în Cuba, după răsturnarea de la putere a dictatorului Batista, a fost întîmpinat de la început cu ostilitate de către cercurile guvernamentale din S.U.A. Motivele sînt lesne de înțeles. Devenit liber, poporul cuban, în frunte cu guvernul revoluționar al lui Fidel Castro, a pornit pe calea independenței reale și salvării naționale. Mari suprafețe de pămînt au fost împărțite țăranilor prin reforma agrară. Un număr însemnat de întreprinderi aparținînd străinilor, și în primul rînd monopolistilor din S.U.A., au fost naționalizate. Acestea au tăiat posibilitatea monopolurilor din S.U.A. de a dispune după bunul lor plac de bogățiile Cubei.

Străduindu-se să întoarcă înapoi roata istoriei, monopolistii din S.U.A. fac tot ce le stă în putință spre a răsturna de la putere guvernul revoluționar al lui Fidel Castro. În acest

scop ei au introdus embargoul împotriva Cubei, organizează, finanțează și înarmează bande de mercenari cu scopul de a invada această țară.

Împotriva acestor măsuri samavolnice, guvernul legal al Cubei se ridică cu toată hotărîrea. Recent el a făcut o plîngere la O.N.U. prin care cere ca Adunarea Generală să dezbătă în plenul său, cu seriozitate, atitudinea S.U.A. față de Cuba și să condamne Statele Unite ale Americii. Cererea dreaptă a Cubei este susținută de delegațiile tuturor țărilor socialiste la O.N.U. Luînd cuvîntul în această problemă, reprezentantul nostru la O.N.U., tovarășul S. Brucan, s-a pronunțat cu tărie ca plîngerea Cubei să fie dezbătută în plenary Adunării Generale a O.N.U. și a arătat că: „Dacă O.N.U. rămîne surdă la chemarea de ajutor și protecție din partea unei țări mici ca Cuba, aceasta poate constitui una din cele mai tragice lovituri pentru această organizație”. Împotriva discutării acestei plîngeri în plenary Adunării Generale a O.N.U. s-au ridicat însă S.U.A. și partenerii lor, care se străduiesc să înmbrîmînteze plîngerea Cubei în Comitetul Politic Nr. 1, așa cum au făcut și cu problema dezarmării.

Atitudinea Statelor Unite ale Americii față de Cuba provoacă o mare neliniște și în țările din America Latină. Tot mai mulți sînt aceia care, privind cu luciditate situația, se pronunță și aici pentru sprijinirea Cubei și împotriva atitudinii provocatoare a S.U.A. Astfel, cunoscutul om politic Heriberto Jara, fost ministru al Mexicului, scria recent în ziarul „Prensa”: „Țările din America Latină trebuie să considere cauza Cubei ca propria lor cauză și să înțeleagă că suferințele Cubei vor reprezenta prologul propriilor lor suferinți”.

Încercările guvernanților S.U.A. de a ingenunchia Cuba, de a răsturna guvernul legal al lui Fidel Castro, sînt sortite eșecului. În lupta sa dreaptă pentru apărarea independenței și libertății, poporul cuban nu este singur. Așa cum arată tovarășul N. S. Hrușciiov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. în convorbirea cu delegația de ziariști cubani: „Sentimentele de simpatie ale oamenilor muncii din lumea întreagă și ale tuturor oamenilor cinstiți sînt de partea poporului cuban și al luptei lui pentru independență, libertate și progres”.

Avînd alături de el asemenea prieteni de nădejde, poporul cuban va ieși fără îndoială victorios în lupta sa dreaptă pentru un viitor mai bun, mai fericit. Cauza dreaptă a Cubei va triumfa!

EVENIMENTELE DIN SALVADOR

Au trecut doar puține zile de cînd guvernul dictatorial al lui Jose Maria Lemus — „omul de casă al trusturilor americane” (ziarul francez „Liberation”) — a fost alungat de la putere din mica republică latino-americană Salvador. Junta de civili și militari care a preluat cîrma statului a declarat, de la început, că poporul se va bucura de libertăți politice depline, iar exilații vor fi invitați să se reîntoarcă în patrie. Chiar în prima zi a venirii la putere, junta a eliberat deținuții politici din închisori. Totodată, a fost denunțat pactul anti-comunist încheiat de Lemus cu guvernul Guatemalei. Principalul obiectiv al noului guvern din Salvador — au declarat membrii juntei care au preluat puterea — este apărarea constituției și pregătirea alegerilor libere la care vor putea să participe toate partidele politice.

Republica Salvador (34.100 km. pătrați și cu o populație de 2.500.000 oameni) este situată în nordul Americii Centrale, pe țărmul Oceanului Pacific. Majoritatea bogățiilor țării, între care plantațiile de cafea și zăcămintele de aur, aparțin monopolurilor americane și marilor latifundari locali.

De-a lungul istoriei sale, Salvadorul a încăput rînd pe

rînd în mîinile colonialiștilor spanioli, englezi și a monopolurilor nord-americane. În pofida luptei dirze a poporului, Salvadorul n-a putut avea niciodată o adevărată independență. Cîca lui Lemus, venită la putere în 1956 în urma unor alegeri frauduloase a înăsprit la maximum dependența Salvadorului de S.U.A. sub toate aspectele.

Consecințele guvernării lui Lemus au fost relevate pînă și de agenția de presă americană U.P.I. Astfel, ea scrie: „Salvadorul oferă contrastul violent dintre cîteva familii bogate și sutele de mii de țărani sărăciți și analfabeți”. Iar agenția „Prensa Latina” scria: „În Salvador masele țărănești și muncitorești au ajuns la granițele disperării. Foametea și bolile bîntuie în această țară bogată în care poporul este jefuit”.

Repoziționîndu-se stări de fapt de nesuportat, poporul a fost însă înălțuit sub rigidele stări de asediu și a unui val de arestări și samavolnici: Nemulțumirea populară a dărîmat însă esafodațiul terorii și al asupririi, guvernul lui Lemus fiind alungat. Junta care a preluat puterea a subliniat că „autoritatea unui guvern depinde de faptul dacă satisface dorințele poporului și nu ale unor forte din afară”. Evenimentele din Salvador lasă să se întrevadă că, în sfîrșit, această țară va pași pe o cale nouă de sine stătătoare.

P. TATARU

Colonialiștii folosesc pe trădătorul Mobutu pentru a submina independența Congoului.

(Ziarele)

Situația din Congo

După cum rezultă din știrile cele mai recente, situația din Congo continuă să se agraveze. În Congo a sosit în ultima vreme un număr mare de soldați și ofițeri belgieni. Acești ofițeri organizează bande înarmate, care întreprind atacuri împotriva populației civile și se străduiesc să creeze în țară o stare de haos politic și economic. Astfel de atacuri au avut loc și în așa-numitul „stat minier Kasai” unde bande armate ale lui Kalonji au străbătut regiunea locuită de un trib care sprijină guvernul legal al Congoului, în frunte cu P. Lumumba, și au distrus totul în calea lor. Cîteva localități au fost arse, iar locuitorii lor au fost exterminați.

În același timp, Mobutu, marioneta colonialiștilor, împiedică sistematic activitatea parlamentului congolez și face tot ce-i stă în putință ca să dea un caracter legal așa-zisului „Consiliu al comisarilor generali” — organ uzurpator al puterii, creat de el.

În Washington și în alte capitale occidentale, sînt urzite noi uneltiri în vederea reprimării luptei poporului congolez pentru libertate și independență. Sume mari de bani sînt puse la dispoziția trădătorilor de teapa lui Mobutu, Chombe și alții. Numai asupra lui Solongo — unul din oamenii lui Mobutu, trimis în provincia răsăriteană spre a provoca separarea acestei provincii de Republica Congo — s-au găsit la perchezita făcută peste 30.000.000 franci primiți de la societăți americane și belgiene, care operează în Congo.

Opinia publică congoleză se opune însă cu înverșunare tuturor încercărilor de amestec străin în treburile interne ale Congoului și condamnă cu hotărîre acțiunile trădătorilor Mobutu, Chombe Kalonji și alții de teapa lor. Tot mai mulți sînt aceia care cer cu insistență convocarea parlamentului și restabilirea puterii guvernului legal al lui Patrice Lumumba.

Oricît s-ar strădui colonialiștii și interpuștii lor de a împiedica lupta dreaptă a poporului congolez pentru libertate și independență, el nu poate împiedica sfîrșitul victorios al acestei lupte.

MOBUTU: — Nu ajung, domnule... Scara asta e prea scurtă.

(Desen de C. CRACIUN)

Viitorul

Cîntul zorilor de miine
 Azi vi-l dăruî frați din țară.
 Vom avea belșug de pîine,
 Neagra noapte o să piară.
 Vom porni spre zări senine,
 Vom urca mîreu spre soare.
 Fi-va vremea care vine
 Pentru noi, o sărbătoare!
 Să pornim cu steagu-n mîină
 Către culmi și bucurie,
 Pe pămîntu-ntreg, stăpîină
 Munca omului să fie!

Și copii să nu mai geamă
 Prin cocioabe mucezite.
 Cîntul meu de azi vă cheamă
 Către zilele-nsorite.
 Vom sui spre cer palate.
 Noi orașe vom zidi,
 Vom avea lumină-n sate.
 Și belșug!
 Așa va fi!

V. KIRILLOV

„Pravda” Nr. 174 (105) 13 noiembrie
 (31 octombrie) 1917

Burjuii

Pe Nevski burjuii vorbeau cu-ntristare.
 Pe Nevski slăleau gînditori lăcrimînd:
 — E totul sfîrșit! Ne-au trimis la plimbare.
 Vor alții să fie stăpîni pe pămînt!...
 Și iar mai vorbeau blestemînd muncitorii,
 Privind în tăcere la băncile lor,
 Simțeau cum îi trec pe spinare fiorii
 Cînd vajnic trecea cite-un om din popor.
 Pe străzile albe umblau în tăcere,
 Priveau la Tavriceski, vechiul palat,

Vedeau că sfîrșitu-i ascuns prin unghere,
 Simțeau cum în tîmple ciocanele bat.
 Umblau cu ghicitul: — Mai știi? Cine știe
 Ce poate să vie cînd nu te gîndești!
 Se-ndură ea poale, măicuța Rusie,
 Ne scapă de rele cu oșli căzăcești!...
 Cercău între ei să se tragă pe sfoară,
 Spuneau baliverne, netrebniici și orbi,
 Și-n noaptea ce-ncet se lăsase afară
 Mereu răsuna croncănitul de corbi...
 Zadarnic mai speră să-nșele norodul
 Ca-n vremea apusă, burjuul hapsîn.
 Istoria însăși îi cîntă prohodul,
 In veci va rămîne norodul stăpîn!

DEMIAN BEDNII

„Pravda” Nr. 202 (133) 13 decembrie
 (30 noiembrie) 1917

Cînd răsfoiești vechile colecții ale ziarelor „Pravda”, „Social-democratul”, „Pravda ostășească”. „Ostașul” din octombrie pînă în decembrie 1917, alături de decretul lui Lenin, de telegrame și rezoluții, întilnești și versuri și cîntece. Din paginile vechi și îngălbenite de vreme adie vîntul inflăcărât al revoluției. Alături de versurile poezilor profesioniști ca Demian Bednii, în ziare apăreau poezii scrise de soldați, matrozi, muncitori. Oameni care de-abia învățaseră carte, își exprimău în versuri gîndurile și sentimentele lor. Poate că pe alocuri versurile acestea nu sint chiar atît de perfecte ca formă, dar autorii lor nu puteau să nu le scrie. Ele sint dictate de același sentiment care i-a făcut să ia arma în miini și să pornească la asaltul Palatului de Iarnă, să infăptuiască Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Iată în traducere unele din aceste versuri din primele zile ale noii lumi:

Înainte!

Lupta noastră-i îndrăzneată,
 Inima fierbîntă!
 Pentru soare, pentru viață,
 Pururi înainte!

S. STEPANOV
 matroz

„Pravda” Nr. 178 (109) 16 noiembrie
 (3 noiembrie) 1917

În luptă

Trăind în hrube-ntunecate,
 Purtîndu-ne prin beznă pașii,
 Pentru rîvnita Libertate
 Ne-am dus la luptă cu vrăjmașii.
 Și zi de zi, tot mai departe,

În luptă înfruntam urgia,
 Văzînd cum horcăind a moarte
 Răpusă cade tirania.
 Pe cer o rază luminoasă
 Spre fericire azi ne cheamă
 Și jugul nu ne mai apasă
 Și neagra noapte se destramă!

M. BERDNIKOV

„Pravda” Nr. 181 (112), 18 noiembrie
 (5 noiembrie) 1917

Salut conducătorului Revoluției

Dedicat cetățeanului Ulianov (Lenin)

Tu ne îndrumi spre zări senine,
 Învățătura ta ni-i scut.
 Din toată inima, pe tine
 Iubite Lenin, te salut!
 Eu te salut cu-ntreg poporul.

Cei buni și drepti și-s pururi frați.
 Tu vezi în față viitorul
 Și semeni groază-n împărați!
 Un soare nou o să răsară,
 Cît vom trăi, te vom cînta,
 Și-ntreaga lume proletară
 Va fi de-a pururi oastea ta!

B. GANȚEV
 soldat

„Pravda ostășească” Nr. 82,
 18 noiembrie (5 noiembrie) 1917

Tovarășilor căzuți

Simt inima-n piept ce năvalnic îmi bate,
 Ce rece vi-i chipul și mut.
 Cu marele strigăt „Pămînt! Libertate!”
 În luptă, viteji ați căzut.
 Lăsîndu-vă strungul uitat în uzină,
 Cu sufletul cald și ușor,
 În luptă v-ați dus, avîntați spre lumină,
 Lumină să fie-n popor!
 V-ați dus să zdrobiți blestemata robie,

Cătușe vedeți cum se frîng...
 Vă plînge acuma întreaga Rusie.
 Tovarășii voștri vă plîng!
 Indată vă-ngroapă... Dar faptele voastre,
 Aici, pe pămîntul rusesc.
 Aici, sub întinderea bolții albastre,
 Mereu le-om simți cum trăiesc.
 Păstrîndu-vă-n minte, la lupta măreață,
 Ca voi, ne-nfricați vom porni,
 Va fi Libertate, Lumină și Viață,
 Și Pace va fi într-o zi!
 Călăilor voștri le-om da după faptă!
 Noi știm: mai avem de luptat.
 Pornim înainte, la lupta cea dreaptă
 Cu suflet cinstit și curat!

N. NIKOLAEV
 secretarul comitetului de uzină
 la „Starîi Parviainen”

„Pravda” Nr. 198 (129), 7 decembrie
 (24 noiembrie) 1917

